

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **J.**, s miestom podnikania X., IČO: X., zast. : *JUDr. J.*, advokátom so sídlom R., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, 975 04 Banská Bystrica o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. novembra 2008 č. k. 21S 18/2008-89, takto

r o z h o d l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. novembra 2008 č. k. 21S 18/2008-89 **potvrďuje**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Rozhodnutím č. : I/228/14929-90158/2007/993168-r zo dňa 11.12.2007 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 511/1992 Zb.“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Ružomberok

č.: 661/230/31556/07/God/X-262 zo dňa 04.09.2007 vo veci vyrubenia rozdielu na dani z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie december 2004 v sume **770.584,-** Sk. Pritom aplikoval ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a), § 71 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 222/2004 Z.z.“) so záverom, že žalobca si neoprávnene odpočítal daň.

Ďalším rozhodnutím č. : I/228/14924-90153/2007/993168-r zo dňa 11.12.2007 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní podľa § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Ružomberok č.: 661/230/31498/07/God/X-252 zo dňa 03.09.2007 vo veci vyrubenia rozdielu na dani z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie február 2004 v sume **95.000,-** Sk s poukazom na ust. § 20 ods. 1, § 20a ods. 1 písm. a), c), v nadväznosti na § 15 ods. 2 písm. a) zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 289/1995 Z.z.“).

V poradí posledným rozhodnutím č. : I/228/14927-90156/2007/993168-r zo dňa 11.12.2007 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní podľa § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Ružomberok č.: 661/230/31536/07/God/X-257 zo dňa 04.09.2007 vo veci vyrubenia rozdielu na dani z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie júl 2004 v sume **34.209,-** Sk s poukazom na ust. 19 ods. 1, 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a), v nadväznosti na § 71 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z.

Rozhodnutia boli zo strany správcu dane skutkovo a právne odôvodnené tým, že stavebné práce dodávateľ T., s.r.o., Á. neuskutočnil, hoci boli fakturované napríklad faktúrami č. 040038, 040036, 040029, 040039, 040041, 040042, 040027 a dodávateľom boli uhradené.

Ďalej žalovaný na základe daňovej kontroly zistil, že na adrese spoločnosti T., s.r.o., tzn. Á. č. 151 sa nikto nezdržiaval (opustená chalupa na lazoch cca 5 km od obce Á., ktorú vlastní J., T.), táto spoločnosť od 04/2004 nepodávala daňové priznania k dani z pridanej hodnoty a jej posledné zdaňovacie obdobie bolo správcom dane určené „ex offo“ na júl 2005.

Ďalej bol vypočutý svedok J. ako jediný konateľ a súčasne spoločník v spoločnosti T., s.r.o., t. č. D.. Tento bol v súlade so zák. č. 511/1992 Zb. pred započatím výsluchu riadne poučený, počas výsluchu bola prítomná Ing. Z., zástupkyňa žalobcu pre daňové konanie. Preto neobstojí námietka žalobcu, že nemohol byť pri jeho výsluchu. Svedok M. nepotvrdil tvrdenia navrhovateľa, že práce v subdodávke vykonával pre navrhovateľa a poprel skutočnosť, že faktúry boli vystavené spoločnosťou T., s.r.o. a podpísované ním ako konateľom tejto obchodnej spoločnosti.

Takisto žalovaný označil za irelevantný obsah zápisníc o miestnom zisťovaní zo dňa 21.9.2006 spísaných pred Daňovým úradom Ružomberok, nakoľko z ich obsahu vyplývajú len skutočnosti, kde sa J. nachádza, aké sú jeho osobné a majetkové pomery.

II.

Proti uvedeným rozhodnutiam podal žalobca na Krajský súd v Žiline žalobu zo dňa 15.02.2008.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného ako aj im predchádzajúcich rozhodnutí prvostupňových daňových orgánov, a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v odôvodnení skonštatoval, že správny orgán nepochybil, keď vychádzal z výsluchu svedka M. vykonaného zápisnicou z 02.10.2006, ktorého vyjadrenia vo veci boli jednoznačné. Na druhej strane uviedol, že žalobca nepreukázal, ktoré konkrétne práce na základe predložených faktúr pre neho realizovala spoločnosť T., s.r.o. Takisto žalobca nepreukázal, ktorých konkrétnych zmluvných plnení sa tieto plnenia týkali. Navyše v konaní neboli predložené zmluvy o dielo, ktoré uzavrel navrhovateľ s T., s.r.o., doklady o vykonaní práce, odovzdání prác, resp. iné doklady, ktoré by preukazovali, že práce fakturované pri jednotlivých preverovaných faktúrach boli fyzicky v uvedenom období, v rozsahu a na konkrétnom mieste plnenia realizované, tzn. žalobca mal produkovať dôkazy, ktoré by preukazovali vykonanie a odovzdanie prác.

Na základe uvedeného krajský súd konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď nepredkladal a neoznačoval dôkazy preukazujúce fyzickú realizáciu prác, ktoré

sú predmetom preskúmaných rozhodnutí a pri výsluchu svedka M. správca dane nepochybil. Ani výsluch svedka J. zo dňa 22.1.2007 nepreukázal, že predmetné účtované práce fyzicky pre žalobcu v konkrétnom mieste plnenia realizovala spoločnosť T., s.r.o.

III.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 05. januára 2009 (č. I. 97) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázal na nesprávne právne posúdenia veci a na to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Predovšetkým spochybnil názor žalovaného, že dodávateľ T., s.r.o. z týchto plnení neodviedol daň, nakoľko nemôže niesť bremeno neuznania daňových nákladov len preto, že iný daňový subjekt si nesplnil svoje povinnosti kladené mu zákonom. Pritom poukázal na zlý zdravotný stav konateľa T., s.r.o.

Zároveň žalobca uviedol, že dňa 12.07.2007 bol konateľ spoločnosti T., s.r.o. vypočutý ako svedok u správcu dane na odstránenie rozporov v jeho tvrdeniach, pričom ozrejmil svoje rozpory zo svojej výpovede tým, že pri návšteve pracovníkov správcu dane v domove dôchodcov nevedel, o čo sa jedná a bol vtedy chorý. Uviedol, že za spoločnosť T., s.r.o. vykonával stavebné práce a podpisoval faktúry za výkon týchto pomocných prác.

Takisto žalobca vytýka správcovi dane, že vypočul dňa 21.09.2006 ako svedka J. M. bez poučenia o jeho právach a zároveň neupovedomil daňový subjekt ani jeho zástupcu o tom, že ide uskutočňovať výsluch. Odovzdanie kópií zápisníc riaditeľke domovu dôchodcov za účelom založenia do spisu p. M. označil žalobca za postup v rozpore so zákonom uloženou povinnosťou mlčanlivosti.

Žalobca toto miestne zisťovanie označil za rozporné s § 14 zák. č. 511/1992 Zb., a to tým, že J. M. mali pracovníci správcu dane vyzvať na svedeckú výpoveď v rámci ústneho pojednávania, o tejto svedeckej výpovedi mali upovedomiť žalovaného, aby sa mohol zúčastniť výsluchu a klásť J. ako svedkovi otázky.

Záverom svojho odvolania žalobca žiadal zrušenie rozsudku krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Do spisu odvolacieho súdu nebolo vyjadrenie žalovaného do času vyhlásenia rozsudku doručené.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval fakty pre účastníkov známe z prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa Najvyšší súd v svojom odôvodnení iba obmedzil na doplnenie niektorých detailov k právnym záverom krajského súdu týkajúcich sa oprávnenosti miestneho zisťovania správca dane.

V tomto prípade správca dane vykonal dňa 21.09.2006 (príloha č. 8 a 9 daňového spisu) miestne zisťovanie na adrese D., L.. Cieľom tohto miestneho zisťovania bola preverenie u riaditeľky domova, či je u nich umiestnený J.. V ten istý deň na základe získaných

informácií pracovníci správca dane vykonali návštevu Jána M., ktorému boli pri tejto príležitosti položené viaceré otázky týkajúce sa jeho podnikateľských aktivít v roku 2004 ako aj toho, či pozná žalobcu.

Následne správca dane vykonal výsluch svedka J. M., na ktorý zabezpečil účasť Ing. Z., splnomocnenca žalobcu (príloha č. 11). Priebeh výsluchu svedka ako aj zoznam osôb zúčastnených na tomto výsluchu je zachytený v zápisnici zo dňa 02.10.2006.

Podľa § 14 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. správca dane je oprávnený na účely správy daní a pri poskytnutí súčinnosti orgánom podľa osobitného predpisu vykonávať miestne zisťovanie podľa § 3 ods. 13. Pri výkone miestneho zisťovania je zamestnanec správca dane povinný preukázať sa služobným preukazom.

Podľa § 29 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. platí, že ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správca dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Zo znenia citovaného ust. § 29 ods. 3 vyplýva, že zápisnice z miestneho zisťovania sú popri svedeckej výpovede jednou z možných foriem dôkazných prostriedkov prípustných v daňovom konaní. Daňové predpisy jednoznačne preferujú vykonanie svedeckých výpovedí pred púhym miestnym zisťovaním. Žalovaný však nepochybil, ak najskôr uprednostnil miestne zisťovanie na získanie, resp. preverenie údajov o možnom pobyte svedka a potom vykonal výsluch svedka s tým, že umožnil aj účasť žalobcu (formou splnomocnenca). Takýto postup je v súlade so zákonnými požiadavkami daňových predpisov.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností ako aj s prihliadnutím na námietky žalobcu Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (povinnosť zaplatiť daň z pridanej hodnoty vyplýva z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešný žalobca nemá právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 19. januára 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová